Jocurile Olimpice de iarnă '72 au prefigurat marea bătălie de la J.O. de vară '72

SAPPORO: SEMNIFICAȚII, AVERTISMENTE ȘI PERSPECTIVE

S-a împlinit o lună de la festivitatea de închidere a Jocurilor Olimpice de iarnă, din acea seară de 13 martie, cînd la ieșirea din „Palatul de gheață Makomanai", delegația română privea la spectaculosul joc de artificii și la munții din jur, pe care încercările ei stăruitoare nu au reușit să-i aducă decît prea puține satisfacții. Boberii și biatliniștii noștri nu aveau, într-adevăr, de ce să fie veseli. I-a emoționat festivitatea de închidere, comparabilă cu un fastuos și multicolor final de carnaval sau de teatru de revistă, realizat însă cu o admirabilă discreție. I-a mișcat pe băieții noștri grandoarea Olimpiadei de la Sapporo, dar pe fețele lor se putea observa regretul, tristețea pentru prezența modestă în clasamentul pe națiuni : **locul 18—19 din 35 de țări participante, dintre care unele au avut de la bun început o prezență simbolică. Mulți dintre „olimpicii" noștri știau că pe lîngă unele motivări obiective, nu pot avea conștiința împăcată în ceea ce privește pregătirea temeinică, fără fisuri.**

Era o tăcere semnificativă, care a durat și pe parcursul înapoierii spre țară pînă la ultima escală spre București, cînd a fost timp pentru o scurtă trecere în revistă a participării la Sapporo. Se făcuse primul pas către viitoarele analize. Au urmat dezbaterile din coloanele ziarului nostru, pe fiecare ramură de sport, apoi analizele făcute de federațiile de specialitate cu concluziile acestora, iar în zilele care urmează, Comitetul Executiv al C.N.E.F.S. va lua măsurile necesare pentru dezvoltarea sporturilor noastre de iarnă într-un ritm mai rapid.

Din capul locului trebuie să constatăm că **în ultimii 20 de ani, sporturile noastre de iarnă au realizat în timp un salt considerabil — ca instalații și stațiuni montane — comparativ cu dotarea și experiența în acest domeniu, ca și inexistențe înainte de 1944. Dacă în trecut, numărul practicanților schiului se cifra în jur de 20 000, astăzi el poate fi estimat la aproximativ 200 000. Iar de la un singur schilift odinioară, astăzi avem circa 20 de mijloace mecanice (schilifturi, telescaune, telecabine).** În ceea ce privește procesul de modernizare a stațiunilor de munte, este la îndemîna oricăruia dintre noi să-l constate, cînd urcă la Sinaia, Predeal sau Poiana Brașov, pentru a numi doar cele trei localități de reputație turistică europeană.

De asemenea, trebuie să înregistrăm progresul, în unele cazuri chiar de mari proporții, înregistrat de țările cu mai vechi tradiții, deci cu o bază materială mai puternică, fapt care a făcut să se mențină și, în unele cazuri, să fie mărit decalajul pe plan extern între posibilitățile celor ce practică la noi sporturile de iarnă și ale sportivilor străini, din regiuni cu ierni lungi și dotare corespunzătoare. **Statisticile internaționale afirmă că după cel de al doilea război mondial a avut loc în lume o adevărată explozie pe planul practicării schiului, cu o creștere de la 3 000 000 sportivi în 1945 la 20 000 000 în prezent,** ceea ce a adus, desigur, și mărirea corespunzătoare a numărului de stațiuni și de performeri, ca de pildă în Franța, unde numai în ultimii 5 ani au fost construite 15 noi stațiuni de munte, cu o capacitate de 30 000 de paturi, iar numărul schiorilor francezi legitimați a depășit, în acest an, cifra de 600 000.

Este neîndoios faptul că sporturile de iarnă din țara noastră ar fi înregistrat un progres mai mare și **am fi avut o reprezentare satisfăcătoare la Sapporo dacă, din mijloacele materiale puse la dispoziția mișcării sportive de către statul nostru de-a lungul anilor, s-ar fi repartizat sumele necesare și pentru dezvoltarea bazei materiale cerută de aceste sporturi.** Această reținere, la care s-a renunțat parțial în ultimii 4—5 ani, n-a fost întîmplătoare : s-a considerat că sporturile de vară pot aduce o consacrare internațională mai rapidă, ceea ce de altfel s-a și petrecut, dacă ținem seama de cele 54 de medalii (15 de aur, 15 de argint și 24 de bronz) cucerite de sportivii noștri la ultimele olimpiade de vară postbelice, **constituind o realizare excepțională, incomparabilă cu trecutul sărăcăcios al sportului românesc :** 2 medalii olimpice (una de argint și una de bronz) cît fuseseră obținute înainte de 23 August 1944.

Pe de altă parte o coincidență nefericită a făcut ca în perioada ultimilor ani — tocmai aceea a începutului de investiții mai substanțiale pentru sporturile de iarnă — să se producă schimbări de climă pe continentul european, schimbări care au adus și pe teritoriul țării noastre și pe al țărilor vecine, ierni ușoare și chiar foarte ușoare, cu zăpadă extrem de puțină, încît nici stațiunile de munte, așezate la aproximativ 1 200 metri, să nu aibă zăpadă pentru schiat. Iată, deci, o dificultate obiectivă împotriva căreia este imposibil de luptat pentru că urcușul la înălțimi foarte mari este extrem de costisitor, nerentabil ca timp și efort, ceea ce face ca practic cea mai mare parte a amatorilor de schi, să renunțe la acest sport.

ÎNTÎI PRIM-PLANUL SLĂBICIUNILOR PROPRII ȘI APOI MOTIVĂRILE OBIECTIVE

Această poziție dezavantajoasă a sporturilor de iarnă în primul rînd în ansamblul mișcării noastre sportive și apoi în contextul internațional nu poate să absolve de critică pe sportivii trimiși la Sapporo și de răspundere, pe antrenorii și oficialii, la nivelul federațiilor și al C.N.E.F.S., care s-au ocupat de pregătirea olimpicilor.

Așa cum a fost situația la Sapporo, grea, cu o concurență acerbă, de cea mai bună calitate, s-ar fi putut ceva mai mult chiar dacă acest CEVA nu ar fi dat nici pe departe motive de satisfacție totală, de înscriere în circuitul de mare valoare în sporturile de iarnă. Acest CEVA s-ar fi putut concretiza printr-o medalie de bronz la bob și locurile 4—6 la biatlon ștafetă și individual în jurul cifrei 10.

Cauzele care au determinat comportarea sportivilor noștri la Sapporo sub limita posibilităților lor maxime, deci sub așteptări, pot fi rezumate astfel :

1. — **PREGĂTIRE FIZICĂ INCOMPLETĂ PENTRU EFORTURI MAXIMALE ;**

2. — **INCONSTANȚĂ ÎN PERFORMANȚE, ATÎT LA ANTRENAMENTE CÎT ȘI LA CONCURSURI ;**

3. — **LOTURI RESTRÎNSE, CONSERVATOARE, CARE DESCHID GREU PORȚILE PENTRU PROMOVĂRI ;**

4. — **PREFERINȚA PENTRU PREGĂTIREA ȘI SELECȚIA DE LABORATOR.**

Pregătirea fizică generală este o **problemă la ordinea zilei în sportul nostru, nivelul acesteia fiind nesatisfăcător din cauză că sportivilor le displace să lucreze pînă la capăt în această direcție, mulțumindu-se cu rezistență și forță medie, adică atît cît să le justifice prezența în loturile și echipele reprezentative, iar antrenorii nu insistă nici ei cît ar trebui, fie pentru menajamente, fie din comoditate, deoarece multora le place să conducă procesul de antrenament de pe margine.**

Raportată la sporturile de iarnă, problema, cel puțin pentru bob, pare, la prima vedere, nepotrivită, însă vom constata că ea are aceeași valoare în realizarea performanței, ca și la oricare alt sport. În coloanele ziarului nostru au apărut aprecieri calde pentru marele nostru sportiv Panțuru, apariția cea mai prestigioasă în bobul românesc din ultimii 30 de ani. Cît de grea este pătrunderea printre fruntașii bobului mondial ne-o arată și faptul că au trebuit să treacă peste trei decenii de la performanța lui Papană și Frim, campioni mondiali (1933 34) pentru ca să avem o nouă vedetă, capabilă să obțină o altă consacrare, olimpică, de iarnă, pe Panțuru. Dacă acesta n-a putut cîștiga pe pista de pe muntele Teine o medalie olimpică, eșecul se datorează și lipsei de forță a reputatului nostru pilot. După cum se știe, forța de start dată de împingerea bobului de către cei doi boberi are o mare importanță hotărîtoare pentru reușita coborîrilor în timpi excelenți. Tocmai la această primă fază, Panțuru este deficitar și el ar fi putut să realizeze cît Zangor „pasagerul" lui, superior la acest capitol, dacă s-ar fi pregătit în mod special pentru a obține o forță mai mare la împins. De ce n-a făcut-o Panțuru ? **Pentru că în jurul marilor noștri sportivi se creează o atmosferă de ultramenajament de multe ori fără să fie impusă de sportivi.** Chiar Centrul de cercetări științifice al C.N.E.F.S. atunci cînd a testat capacitatea și forța fizică a boberilor, l-a omis tocmai pe Panțuru, deși se cunoștea deficiența campionului nostru. **Desigur, nu numai aceasta este cauza ratării unei medalii însă rezultă clar că pregătirea fizică are o imensă importanță și că nu este permis nici unui sportiv s-o ignoreze, cu atît mai puțin antrenorilor și tehnicienilor.**

Biatliniștii n-au fost nici ei excelent pregătiți fizic din moment ce, atunci cînd au forțat pentru a nu fi depășiți de adversari recunoscuți ca superiori, **n-au mai dat randamentul normal în poligon din cauza suprasolicitării, depășirii limitei de rezistență în alergarea pe schiuri.**

Inconstanța în performanțe constituie o altă dificultate în calea performanței românești. Ea s-a reflectat atît la bob cît și la biatlon, mai puțin la cei doi schiori, Cristea și Brenci. Locurile realizate de boberi la antrenamente n-au mai fost repetați la concurs, ceea ce înseamnă că emoția, teama de eșec au jucat un rol important față de antrenament, cînd s-a coborît fără griji de acest soi. **Ba, chiar în timpul concursului au fost făcute mari diferențe între coborîri, situație foarte rară în rîndurile celorlalte echipaje care au concurat și au obținut medalii.** Și în această privință, nesiguranța a fost evidentă. Antrenorul Pașovschi și boberii săi ne-au anunțat că pista de bob de pe muntele Teine este favorabilă pilotilor foarte tehnici, gen Panțuru. **Or, la concurs s-a constatat că balotările bobului nostru au fost mai numeroase decît ale celorlalte boburi fruntașe și în acest fel, fie că s-a exagerat de partea noastră, fie că au fost subapreciate calitățile celorlalți.**

Inconstanți au fost și biatliniștii, mai cu seamă în privința tragerilor, de regulă mai precise în antrenamente cînd trăgeau mai odihniți fizic și mai relaxați nervos și mai slabe în concurs. **Nu s-a știut cînd au fost de vină trăgătorii și cînd armele au devenit țapii ispășitori.**

Problema inconstanței, ca o problemă generală, păgubitoare pe ansamblul mișcării noastre sportive ar trebui să facă obiectul unei cercetări a Centrului nostru științific, specializat în această direcție.

Un alt aspect care se desprinde din observarea mai atentă a selecționărilor, care privește și participarea la Sapporo, se referă la **menținerea îndelungată în pregătire și competiție a unor loturi care își schimbă greu fața. Ea se polarizează în general în jurul unor sportivi consacrați și antrenori permanenți, care de multe ori se închid ca într-o carapace pentru a obține cît mai îndelungat timp unele avantaje, dintre care deplasările la competițiile internaționale nu sînt cele mai de pe urmă.**

Situația este alimentată de realitatea prea puțin convenabilă și anume că **în multe sporturi și discipline, în primul rînd pentru bob și schi, rădăcinile sînt subțiri și atunci pregătirea și selecția seamănă cu o treabă de laborator.** Fără pistă de bob, cu numai două boburi moderne, cu 7—8 boberi demni de selecție și cu alți 20 boberi dilletanți, pe boburi improvizate, iată toată pleiada acestui sport la noi care ne-a oferit totuși medalia de bronz la Grenoble și locul al cincilea la Sapporo. Dar, cît timp ne vom putea baza pe elemente de mare excepție cum este Panțuru ? **Iată întrebarea nr .1, valabilă nu numai pentru bob, dar și pentru multe alte sporturi.** Schiul este, desigur, într-o situație mult mai bună decît bobul, însă comparativ cu alte țări constatăm că, de asemenea, Dan Cristea și Virgil Brenci sînt mari excepții. Iată de pildă Japonia, care numără în jur de 7—8 milioane de schiori amatori, fabrică 4 milioane de schiuri pe an și în plus importă din Austria. **Totuși, în pofida disproporției în clasamentul final olimpic, la proba de slalom uriaș, înaintea lui Dan Cristea se afla un singur japonez !** La fel, Statele Unite ale Americii, cu aproape 2 milioane de schiori și circa 1000 de stațiuni de munte, a avut la Sapporo, în proba de slalom special, **un singur sportiv înaintea lui Brenci !** Un vechi dicton ne sfătuiește **să fim severi cu noi, cînd ne analizăm, dar să fim bucuroși cînd ne comparăm cu alții !**

INFLUENȚA ACCENTUATĂ A PROGRESULUI TEHNICII

La Sapporo a fost extrem de evidentă înăsprirea concurenței pentru titluri și medalii odată cu perfecționarea unor factori care acționează dinafara sportivului și îi ajută performanța, pe care i-am denumi condiții favorizante ;

1. — CALITATEA MATERIALELOR ȘI A ECHIPAMENTULUI SPORTIV

2. — INTERVENȚIA ȘTIINȚEI ȘI MEDICINEI ÎN PROCESUL DE PREGĂTIRE ȘI ÎN CONCURS

3 — DEZVOLTAREA UNUI NOU TIP DE PROFESIONISM.

Cititorilor noștri le este cunoscută din relatările urmărite în timpul Olimpiadei de la Sapporo goana după materiale perfecționate și inovații în materie de echipament. Compoziția oțelului pentru patinele boburilor, fibra schiurilor, varietatea de ceară pentru schiuri, țesătura și modelul echipamentului, în așa fel încît boberii arată ca niște cosmonauți, iar schiorii ca piloții de vînătoare. Elveții au cumpărat patine de la vest-germani cu prețul echivalent al unui bob, la rîndul lor vest-germanii și-au modificat carena boburilor după modelele italiene. Au fost încercări de furturi de schiuri și ceară, iar cînd nu s-a reușit, s-a recurs la „spionaj" pentru aflarea formulelor de fabricație și de ceruire.

Ceea ce a impresionat în mod deosebit a fost aportul științei și medicinii în procesul de pregătire și în concurs. *Delegațiile și-au adus un numeros personal medical și de cercetare, în așa măsură încît delegațiile mari cuprindeau personal auxiliar pînă la 2/3 din numărul sportivilor.* Acum, știința și medicina au depășit etapa de documentare și cercetare, sau dacă este vorba de medicină, stadiul preventiv și curativ, putînd interveni cu precizie în procesul de antrenament, cu mijloace obiective de măsurare și conducere a procesului de instruire, ajutînd în mod concret pe sportivi și antrenori.

Oamenii de știință și medicii afirmă că au reușit să stabilească mijloace precise, cu ajutorul cărora programează pregătirea sportivilor pentru a atinge forma maximă la datele cerute de calendarul internațional. Ascultîndu-i, ai senzația că pun la punct mecanisme și nu oameni din carne și case.

În ceea ce privește medicina, există și tendințe condamnabile, ca de pildă realizarea unor substanțe dopante, care la analizele antidoping dau rezultate negative. Procedeu neloial, antisportiv, dar dacă se dovedește infailibil la control, acordă avantaj unora în dauna altora. Nu intenționăm de fel să recomandăm medicilor sau farmaciștilor noștri realizarea unor asemenea substanțe detestabile — ne declarăm total împotriva acestora — dar, la noi se pare că se cade chiar în cealaltă extremă și anume aceea de a se elimina pînă și susținătoarele de efort, admise de forurile internaționale, numai de dragul zicalei „să fim mai catolici decît Papa".

Prin urmare, sportul și sportivii se află în pragul unei cotituri revoluționare, în sensul că ajutorul științifico-medical și progresul materialelor și al echipamentului sportiv pot să contribuie în măsură aproape egală cu sportivul la realizarea marilor performanțe, mai cu seamă în sporturile tehnice.

Tendința aceasta este sprijinită în mod oneros de marile fabrici de echipament și material sportiv, care au început să angajeze sportivi celebri pentru reclama lor, să organizeze chiar echipe proprii. Comitetul Olimpic Internațional, în frunte cu președintele său Avery Brundage, s-a sesizat de situație și a luat măsura severă de a elimina pe Karl Schrantz de la Jocurile Olimpice de la Sapporo, pentru a pune stavilă pericolului ce ne paște, ca în curînd să se înfrunte pe arena internațională nu sportivii, ci mărcile fabricilor de materiale și echipament sportiv, și chiar alte soiuri de fabrici, ajungîndu-se la sistemul curselor de automobile.

Astfel a luat naștere o formă de profesionism mai periculoasă chiar decît cea cunoscută, care va încuraja și mai mult abandonarea unei pregătiri pentru viață, concomitent cu cariera de sportiv de performanță, cu iluzia unor mari realizări bănești de pe urma contractelor cu fabricile producătoare de mărfuri sportive. Cazul Karl Schrantz a fost pilduitor pentru moment, dar nu este sigur că în viitorul apropiat, sportivii de vază din țările occidentale nu vor deveni angajații acestor fabrici și va fi astfel instaurată o nouă formă de concurență, dacă ținem seama de potențialul uriaș al acestor întreprinderi.

CE VIITOR SĂ FIE REZERVAT SPORTURILOR DE IARNĂ ?

Rezultatele nesatisfăcătoare de la Sapporo pun în discuție și utilitatea participării în viitor a sportivilor noștri la Olimpiadele de iarnă.

Ce hotărîre trebuie luată ?

Este necesar ca problema să fie pusă de pe acum, iar răspunsul nu trebuie să întîrzie, dacă vrem ca hotărîrile stabilite în timp util să fie operative și eficiente.

Bobul păstrează și va păstra încă o valoare internațională acceptabilă. **DAR CE ÎNSEAMNĂ ACCEPTABIL ? După părerea noastră, a fi acceptabil în confruntările internaționale înseamnă ca un sportiv sau o echipă să se claseze DE LA PARTEA MIJLOCIE A CLASAMENTULUI ÎN SUS, sarcinile acestora fiind stabilite după criterii obiective ce rezultă din calitățile și performanțele cu care sînt acreditați sportivii noștri și rivalii lor în întrecerile internaționale. Dacă s-ar proceda astfel, nu ne-am mai face iluzii, n-am mai avea deziluzii și ne-am bucura de orice clasare, care va depăși barierele logice.**

Bobul poate rămîne o ramură sportivă cu care să fim prezenți la Denver în anul 1976, chiar dacă Panțuru, la vîrsta de 42 de ani la acea dată, nu va mai putea pilota. Va intra în joc însă Dragoș Panaitescu (29 de ani în 1976), al doilea pilot român de reputație, care la Sapporo, ca debutant la J.O., a obținut Cupa Challenge, oferită de S.U.A. pentru cel mai valoros echipaj debutant la această întrecere.

Realizarea pistei artificiale de bob la Sinaia, programată pentru anul viitor, este obligatorie pentru că numai așa se va da posibilitatea unor antrenamente prelungite și organizării unor concursuri internaționale, care să facă să dispară principalele impedimente de pînă acum.

Dezvoltarea acestui sport cu ajutorul unei intense propagande în rîndurile tineretului, cu boburi fabricate în țara noastră, cu un campionat național prestigios, va putea să producă, sub bagheta unui maestru ca Panțuru, o serie de tineri boberi curajoși, dotați, viitori campioni și participanți la campionatele internaționale.

„DOCTORUL ZĂPADĂ"

Francezii au încercat să explice marele lor eșec de la Sapporo prin „starea neconvenabilă a zăpezii". Dar, zăpada a fost aceeași și pentru elvețieni — revelațiile J.O. de la Sapporo. Aceștia din urmă păreau că au „perne de aer" sub schiuri.

Secretul elvețienilor era antrenorul PAUL BERLINGUER, „Doctorul Zăpadă" *cum îl numesc sportivii săi. Acesta este specialist în „știința zăpezii". Cu două ore înainte de concurs, el se ducea pe pîrtie cu o eprubetă și un termometru și analiza pe loc diverse eșantioane de zăpadă. Apoi combina 2—3 sorturi de ceară, pe care le încerca pe trei perechi de schiuri, făcînd imediat alegerea și comunicînd, prin radio-ul portativ, echipei sale aflată la punctul de start, ce fel de soluție să aplice pe schiuri.*

Acest „vrăjitor" din Beckrenried (orașul lui natal) s-a găsit la Sapporo în fața unor probleme dificile, căci francezii aveau dreptate : compoziția zăpezii era neobișnuită, însă Paul Berlinguer a găsit soluția care a rămas secretă.

BIATLONUL trece sub semnul îndoielii. Sport foarte dificil și pretențios are, deocamdată, îngreunată calea de afirmare de schiorii fondiști din țările cu ierni lungi, cu veche tradiție în schi, țări aflate în număr suficient pentru ca să situeze pe biatliniștii români de la locul șase în jos. Am pleda, în continuare, pentru acceptarea ideii de clasare de la nivel mediu în sus, **iată însă că la Sapporo biatliniștii au obținut pe echipe locul a 9-lea din 13 echipe, iar la individual, locurile 28, 32, 34 și 52 din 53 de concurenți.** Prin urmare s-ar cuveni ca ei să sară peste Olimpiada de iarnă de la Denver '76, fie ca cluburile și federația de specialitate să introducă încă de pe acum garnitura de schimb reprezentată de noul val, buni fondiști dar, deocamdată, slabi trăgători cu capacitate de reprezentare pentru Olimpiada de iarnă din anul 1980. Pînă atunci, concursurile internaționale și campionatele europene ar fi un prilej nimerit de pregătire pentru o reintrare mai demnă în arena olimpică.

SCHIUL este în situația cea mai privilegiată, datorită surprizei pe care au produs-o Dan Cristea și Virgil Brenci. Întrecînd așteptările și justificînd deci încrederea care li s-a acordat, ei au obținut la Sapporo grupe mai bune de calificare decît aveau pînă la începutul acestui an. **Ei au nevoie să participe la cît mai multe concursuri internaționale de anvergură, să devină într-un fel, un cuplu Țiriac — Năstase,** căci în companie aleasă, să încerece la Denver '76 să se apropie de prima grupă a celor 10 schiori faimoși din lume.

Schiul prezintă însă probleme complexe și rezolvarea celor mai multe dintre ele este extrem de presantă : **producția de schiuri și de echipament de schi, în special pentru copii să fie mărită și mai accesibilă ; amenajarea de pîrtii simple, de schilifturi și spații de cazare, de asemenea accesibile ; mărirea numărului de instructori ; înființarea unei școli naționale de schi, ameliorarea și obiectivizarea instruirii sportive,** Iată numai cîteva din prioritățile strict necesare pentru dezvoltarea acestui sport

PATINAJUL devine problema cea mai spinoasă. În primul rînd, pentru că patinajului viteză nu i s-a acordat atenția cuvenită, **deși oameni de specialitate clarvăzători puteau să pretindă de la federație și C.N.E.F.S. un sprijin minim pentru patinatorii de viteză, care, la Sapporo, ar fi reușit să urce mult mai ușor în prima parte a clasamentului decît patinatorii artistici.** În al doilea rînd, patinajul artistic ne-a arătat că, în mai bine de 10 ani de eforturi, nu s-a reușit nici cu fetele, nici cu băieții, să se ajungă la un nivel satisfăcător de reprezentare, satisfăcător însemnînd apropierea de primele 10—15 locuri la individual feminin și masculin.

Federației de specialitate i-ar veni foarte greu să răspundă la întrebarea **de ce într-un deceniu de activitate a reușit să scoată în competițiile internaționale importante numai 3 patinatori** (două fete și un băiat) **care în ultimii patru ani de prezență pe patinoarele europene n-au progresat satisfăcător în comparație cu alți patinatori de peste hotare, din aceeași generație. Și de ce numai trei patinatori ?**

Răspunsul pe care probabil nu-l vom primi, este ușor de aflat. **Pentru că federația de patinaj n-a știut să conducă destinele acestui sport, dovedindu-se** (așa cum a rezultat din luările de cuvînt cu prilejul mesei rotunde organizată la redacția noastră) **lipsită de personalitate și fermitate, tolerînd o atmosferă de subiectivism și neprincipialitate, cu repercusiuni asupra procesului de antrenament și dezvoltării talentelor. Mai pe scurt, federația în cauză nu a dovedit, timp de 10 ani, capacitatea de a contribui la perfecționarea unor vîrfuri sportive care să pătrundă în eșalonul superior al patinajului artistic european.**

Ce trebuie făcut de aici înainte ? Nu poate fi vorba deeît de un program larg, acum cînd prin eforturile generoase ale statului nostru, se ajunge la 12 patinoare artificiale, răspîndite în țară.

Ca prim punct se impune : reorganizarea forului de specialitate și angajarea unui antrenor străin, la curent cu tot ceea ce este modern în acest sport, cu un plan de activitate bine întocmit, care să dezvolte nivelul actual al patinatorilor consacrați și să asigure, în viitorii opt ani, o elită de 7—8 patinatori, dintre care să fie făcută selecția pentru Jocurile Olimpice din 1980.

ÎNTĂRIREA RĂSPUNDERII ÎN PREGĂTIREA PARTICIPĂRII LA OLIMPIADA DE VARĂ

Iată că sporturile de iarnă pun în fața conducerii mișcării noastre sportive o serie de probleme dificile. Dacă bobului, schiului, biatlonului și patinajului adăugăm hocheiul și, eventual, necesitatea specializării la săniuțe, sport care a împărțit 9 medalii olimpice ne aflăm în fața unui program divers, din care trebuie să se hotărască ce sporturi să devină competitive pe plan mondial și olimpic. Dacă avem în vedere dotarea actuală a sporturilor de iarnă, care este insuficientă din cauza priorității acordate sporturilor de vară, este de la sine înțeles că nu poate fi făcută în același timp, o cotitură de 180 de grade pentru toate aceste șase ramuri sportive de iarnă (la rîndul lor cu subdiviziuni). Este necesar, deci, să se stabilească o ordine a sporturilor de iarnă. Care dintre ele să fie sprijinite în mod substanțial, pentru ca să se culeagă roade cît mai curînd cu putință ? Aceasta este o alegere dificilă, în afara a două discipline indiscutabil prioritare : **bobul și schiul.** În rest, totul depinde de fondurile puse la dispoziție, dar oricît ar fi acestea de mari, nu se va putea acoperi necesarul unui start pentru toate sporturile de iarnă, la nivelul pretențiilor de astăzi. **Prin urmare, C.N.E.F.S. va trebui să ia o hotărîre în direcția sprijinirii unor anumite sporturi de iarnă pentru obținerea performanțelor mai înalte în viitorul apropiat.** Astfel s-ar evita o împrăștiere prea mare de forțe și de fonduri, cu rezultate minore sau cel mult mediocre, așa cum a fost cazul pînă în prezent.

De asemenea, va fi necesar să se apeleze la experiența unor specialiști de peste hotare și la schimburi de experiență, specializări în unele ramuri ale sporturilor de iarnă — la schi și patinaj, în mod special — deoarece este evident că **antrenorii noștri pentru aceste specialități nu sînt la curent cu cea mai avansată tehnică modernă.**

Cert este — și Sapporo ne-a arătat cu prisosință aceasta — că sportivul de performanță bate pasul pe loc sau rămîne chiar în urmă dacă nu este ajutat de tehnica modernă, de material și echipament, de știință și medicină. Din ce în ce mai mult, sportivul de performanță tinde să semene cu un produs al propriilor lui calități, hărnicii și ambiții, dar și al unor dotări nevalorificate în trecutul apropiat.

Dar, mai întîi de toate, este vorba de ceea ce depinde de sportivii înșiși, La acest capitol, mulți sportivi români sînt deficitari, așa cum a fost cazul și la Sapporo, iar ceilalți, aflați în pregătire pentru Jocurile Olimpice de vară, sînt și ei la fel de descoperiți cînd este vorba de pregătirea fizică, de constanță în pregătire și în rezultate, ca și în muncă și perseverență, atribute care caracterizează pe marii campioni olimpici, chiar dacă în ajutorul lor vin cuceririle moderne din toate domeniile de activitate.

Aproape toate lipsurile obiective, constatate în pregătirea și comportarea olimpicilor noștri la Sapporo, **sînt proprii și multor olimpici nominalizați sau candidați pentru Jocurile de la München.** S-ar putea ca semnalul dat de Sapporo să fie tardiv, dar este sigur că dacă se vor lua măsuri imediate în ceea ce privește temeinicia pregătirilor și va fi înlăturată cît mai repede cu putință scăderea rezistenței, cum este cazul cu lotul de handbal și la alte loturi, dacă vor fi folosite judicios toate mijloacele puse la dispoziția loturilor noastre olimpice ; dacă vor fi întărite aceste mijloace ; **dacă sportivii și antrenorii vor avea conștiința deplină a răspunderii lor personale pentru reprezentarea sportului românesc în cele mai bune condiții și cu cele mai bune rezultate posibile la Olimpiada de la München, atunci pot fi eliminate carențele constatate la Sapporo, caracteristice și pentru multe sporturi de vară.**

Este de la sine înțeles că toți cei ce se ocupă de pregătirea olimpică de la nivelul cluburilor, trecînd la cel al federațiilor și al conducerii Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, trebuie s-o facă mult mai bine decît pentru Sapporo, eliminînd, în primul rînd, **rutina care se manifestă în analize, controale și prognoze, care oscilează în mod ciudat de la subaprecieri la supraaprecieri.**

În fiecare din cele 162 de zile cîte au mai rămas pînă la startul J.O. de vară este necesar să pulseze o activitate plină de conținut, de dăruire, cu o pregătire metodică, perseverentă, cu dragoste pentru deplina consacrare a României pe plan sportiv internațional.

Aurel NEAGU